

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 5 listopada 2019 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych
w składzie:

Przewodnicząca:	<i>Członek GKO:</i>	Klaudia Stelmaszczyk
Członkowie:	<i>Z-ca Przewodniczącego GKO:</i>	Michał Szczepan Jędrzejczyk
	<i>Członek GKO:</i>	Sławomir Franek (spr.)
Protokolant:		Anna Jedlińska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych **Anny Rotter**, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 listopada 2019 r., odwołania wniesionego przez obrońcę w imieniu Obwinionej (...), od orzeczenia Międzyresortowej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy ministrze właściwym do spraw administracji publicznej z dnia 26 czerwca 2019 r., sygn. akt: BMO-361-1-26/2018, którym uznano Obwinioną (...) prowadzącą w czasie naruszenia dyscypliny finansów publicznych działalność gospodarczą pod firmą (...), odpowiedzialną za naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 13 pkt 8 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych polegającego na niedokonaniu w terminie oraz należnej wysokości zwrotu środków w kwocie 262 587,50 zł, przekazanych ze środków publicznych związanych z realizacją projektu finansowanego z udziałem środków publicznych; przyznanych przez Polską Agencję Rozwoju Przedsiębiorczości na podstawie umowy o dofinansowanie zawartej w dniu 24 czerwca 2014 r. nr (...), na realizację projektu pn. „Uruchomienie platformy (...)”; wynikających z decyzji Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości z dnia 16 lutego 2016 r. znak: (...) oraz decyzji Ministra Rozwoju z dnia 8 lipca 2016 r. znak: (...).

oraz wymierzyła Obwinionej karę pieniężną w kwocie 4431,20 zł i obciążyła obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 327,81 zł,

orzeka

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1440), utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie.

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

Uzasadnienie

Orzeczeniem z dnia 26 czerwca 2019 r. Międzyresortowa Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy ministrze właściwym do spraw administracji publicznej (dalej MKO lub Komisja) uznała (...) za odpowiedzialną, za naruszenie w dniu 30 lipca 2016 r. dyscypliny finansów publicznych, określone w art. 13 pkt 8 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (dalej uondfp), polegające na niedokonaniu w terminie oraz należnej wysokości zwrotu środków w kwocie 262 587,50 zł, przekazanych ze środków publicznych związanych z realizacją projektu finansowanego z udziałem środków publicznych; przyznanych przez Polską Agencję Rozwoju Przedsiębiorczości (dalej PARP) na podstawie umowy o dofinansowanie zawartej w dniu 24 czerwca 2014 r. nr (...), na realizację projektu pn. „*Uruchomienie platformy (...)*”; wynikających z decyzji Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości z dnia 16 lutego 2016 r. znak: (...) oraz decyzji Ministra Rozwoju z dnia 8 lipca 2016 r. znak: (...).

Komisja na podstawie art. 31 ust. 1 pkt 3 wymierzyła (...) karę pieniężną w wysokości 4431,20 zł.

Orzeczenie to było wynikiem wniosku o ukaranie z dnia 12 lipca 2018 r. złożonego przez Zastępcę Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych właściwego w sprawach rozpoznawanych przez MKO.

Zdaniem Komisji w niniejszej sprawie zostały spełnione przesłanki naruszenia dyscypliny finansów publicznych, określone w art. 13 ust. 8 uondfp, który stanowi iż naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest niedokonanie w terminie lub w należnej wysokości zwrotu kwoty środków publicznych lub środków przekazanych ze środków publicznych, związanych z realizacją programów lub projektów finansowanych z udziałem środków

unijnych lub zagranicznych. Komisja stwierdziła, że Obwiniona nie dokonała w wymaganym terminie, tj. do dnia 29 lipca 2016 r. i w należnej wysokości zwrotu środków w kwocie 262 587,50 zł wraz z odsetkami na podstawie umowy o dofinansowanie nr (...) z dnia 24 czerwca 2014 r., po doręczeniu decyzji administracyjnej Ministra Rozwoju nr (...) z dnia 8 lipca 2016 r.

Zgodnie z dyspozycją art. 207 ust. 1 uodnfp, środki należne PARP powinny zostać zwrócone w terminie 14 dni licząc od dnia doręczenia ostatecznej decyzji, a więc w okresie od dnia 16 lipca 2016 r. do dnia 29 lipca 2016 r. Wobec braku zwrotu środków, zgodnie z brzmieniem art. 21 uodnfp, za datę naruszenia dyscypliny finansów publicznych MKO uznała dzień 30 lipca 2016 r., to jest dzień następujący po upływie 14-dniowego terminu na zwrot środków, liczony od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.

Odnosząc się do twierdzeń pełnomocnika Obwinionej dotyczących nieważności umowy o dofinansowanie wynikającej z podpisania przedmiotowej umowy o dofinansowanie w imieniu PARP przez osobę nieskutecznie umocowaną, Komisja nie podzieliła wyrażonych wątpliwości. MKO wskazała, iż tych wątpliwości nie podzielił również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, który rozpatrywał skargę na decyzję Ministra Rozwoju znak: (...) z dnia 8 lipca 2016 r. Z analizy dokumentów znajdujących się w aktach sprawy wynika, iż Pan (...), Zastępca Prezesa PARP, działając w ramach udzielonego umocowania wynikającego z wewnętrznych uregulowań PARP, udzielił pełnomocnictwa Regionalnej Instytucji Finansującej (...) (dalej zwanej RIF) m.in. do podpisywania umów o dofinansowanie z wnioskodawcami. Ww. pełnomocnictwo w § 6 zawierało uprawnienie dla RIF do udzielania dalszego pełnomocnictwa do samodzielnego działania w imieniu Mocodawcy, tj. PARP wyłącznie pracownikom RIF zajmującym stanowiska lub pełniącym funkcje Dyrektora RIF lub równorzędne związane ze sprawowaniem nadzoru nad działaniami RIF. Działając na podstawie § 6 pełnomocnictwa RIF, udzielił dalszego pełnomocnictwa pani (X) – Dyrektorowi Działu (Z) do działania w imieniu PARP, w tym do podpisywania umów o dofinansowanie z wnioskodawcami w ramach POIG Działania 1.4-4.1 Wsparcie projektów celowych oraz Wsparcie wdrożeń wyników prac B+R m.in. dla Działania 8.2 Wspieranie wdrażania elektronicznego biznesu typu B2B w ramach Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka. Jednocześnie Komisja w pełni podziela stanowisko prezentowane w tej kwestii przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (sygn. akt V SA/Wa 2541/16), zgodnie z którym tryb dochodzenia roszczeń, mających swe źródło w umowach obejmujących środki publiczne, w szczególności zaś dofinansowania, ograniczony wyłącznie

do kwestii stricte cywilnoprawnych podlega kognicji sądów powszechnych i nie powinien być rozstrzygany w drodze decyzji administracyjnej przez jedną ze stron umowy (zob. wyrok NSA w Warszawie z dnia 20 grudnia 2007 r., sygn. akt II GSK 267/07). Obwiniona nie skorzystała z drogi sądowej w postępowaniu cywilnym, aby podważyć zarówno skuteczność zawarcia, jak i rozwiązania umowy o dofinansowanie. Obwiniona zarówno podpisując umowę w czerwcu 2014 r., jak i otrzymując w lutym i w kwietniu 2015 r. dofinansowanie nie kwestionowała faktu prawidłowego umocowania osób, które w imieniu RIF podpisały umowę o dofinansowanie, a tym samym skutecznego zawarcia umowy o dofinansowanie. Dopiero po otrzymaniu decyzji w przedmiocie zobowiązania do zwrotu kwoty dofinansowania, Obwiniona podniosła zarzuty, iż pani (X) przy podpisywaniu ww. umowy przekroczyła zakres swojego umocowania, ponieważ nie mogła go wywodzić od (Z), który nie posiadał prawa do udzielania dalszych pełnomocnictw. Zdaniem MKO niewątpliwie umowa o dofinansowanie istniała i funkcjonowała w obrocie prawnym, choćby dlatego, iż to na jej podstawie Obwiniona otrzymała określoną pomoc finansową, jak również realizowała postanowienia umowy. Natomiast ustalenia skuteczności wypowiedzenia umowy o dofinansowanie Strona może dochodzić w postępowaniu cywilnym, a nie w postępowaniu administracyjnym. Ponadto przedmiotem niniejszego postępowania był zwrot przyznanego Stronie dofinansowania, a nie ustalenie skuteczności zawartej umowy.

Komisja uznała, że Obwiniona, prowadząca w dacie naruszenia dyscypliny finansów działalność gospodarczą pod firmą (...) dochowując należytej staranności powinna była dokonać zwrotu środków w terminie 16 lipca 2016 r. do dnia 29 lipca 2019 r. Zgodnie z informacją udzieloną przez Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego w (...) postępowanie egzekucyjne jest w toku, wystawiono tytuły wykonawcze i wystawiono zawiadomienia o zajęciu wynagrodzenia za pracę, dokonano zajęcia ruchomości (sprzedaż okazała się bezskuteczna). W obecnej chwili organ egzekucyjny prowadzi analizę co do dalszego toku postępowania egzekucyjnego wobec zobowiązanej.

Stąd też MKO uznała, że nie ma wątpliwości co do winy (...) w zakresie braku zwrotu środków w wymaganym terminie. Obwiniona nie była dotychczas karana za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, niemniej jednak powyższa okoliczność nie może stanowić samodzielnej przesłanki wymierzenia najniższej kary z katalogu kar przewidzianego w uoondfp. Komisja nie dopatrzyła się zaistnienia okoliczności łagodzących, które pozwoliłyby na odstąpienie od ukarania. Z kolei zgodnie z art. 34a pkt 1 uoondfp karę pieniężną albo karę nagany można wymierzyć w szczególności w przypadku naruszenia dyscypliny finansów

publicznych, którego stopień szkodliwości dla finansów publicznych jest znaczny, z tym że jeżeli wskutek naruszenia nie została wpłacona lub zwrócona należność Skarbu Państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub innej jednostki sektora finansów publicznych w znacznej wysokości wymierza się karę pieniężną. Uwzględniając powyższe, posiłkując się definicją pojęcia mienia znacznej wartości, o którym mowa w art. 115 § 5 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny, Komisja postanowiła wymierzyć Obwinionej karę pieniężną w wysokości 4431,20 zł, mając na uwadze, że ten rodzaj kary spełni cele w zakresie społecznego oddziaływania, zapobiegania i dyscyplinowania w stosunku do Obwinionej.

Od tego orzeczenia odwołanie złożył Obrońca Obwinionej. Jego zdaniem MKO błędnie uznała, że obowiązek zwrotu środków w kwocie 262 587,50 zł powstał w okresie od dnia 16 lipca 2016r. do dnia 29 lipca 2016r., a nie z chwilą zawarcia nieważnej umowy o dofinansowanie nr (...) na realizację projektu pn. „*Uruchomienie platformy (...)*” tj. w dniu 24 czerwca 2014 r., co skutkowało nieprawidłowym zastosowaniem art. 38 ust. 1 uondfp., polegającym na uznaniu, iż nie doszło do przedawnienia karalności naruszenia dyscypliny finansów publicznych. W przypadku uznania przez organ odwoławczy, że nie doszło jednak do przedawnienia karalności to orzeczeniu MKO Obrońca zarzucił:

- naruszenie art. 5 ust 3 Rozporządzenia KE nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy *de minimis* (Dz.U.U.E.L.2006.379.5 - zwane dalej *Rozporządzeniem KE nr 1998/2006*) poprzez uznanie, że powołane rozporządzenie miało zastosowanie do ustalenia wysokości kwoty zwrotu pomocy, podczas gdy do ustalenia wysokości kwoty zwrotu dofinansowania należało zastosować Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy *de minimis* (Dz.U.U.E.L.2013.352.1 - zwane dalej *Rozporządzeniem 1407/2013*), ponieważ dotychczasowe rozporządzenie można było w okresie dodatkowym stosować jedynie do „wdrażania” pomocy, co w dalszej konsekwencji miało dla rozstrzygnięcia ten skutek, że w razie prawidłowego uznania, iż udzielona pomoc była pomocą udzieloną w oparciu o Rozporządzenie 1407/2013, faktyczne naruszenie polegało wyłącznie na zaniechaniu zwrotu nadwyżki pomocy, tj. kwoty ok. 13 000,00 zł, a nie kwoty 262 587,50 zł, co z kolei wpływa na ustalenie stopnia szkodliwości naruszenia dyscypliny finansów publicznych;

- nieprawidłowe zastosowanie art. 24 ust. 1 uondfp, poprzez uznanie, iż w przedmiotowej sprawie należy zastosować Rozporządzenia KE nr 1998/2006, a nie Rozporządzenie 1407/2013, tj. akt prawny względniejszy dla Skarżącej, a obowiązujący w

chwili orzekania w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych, co skutkowało nieprawidłowym ustaleniem wysokości kwoty podlegającej obowiązkowi zwrotu na poziomie 262 587,50 zł, a nie na poziomie ok. 13 000,00 zł;

- błędne ustalenie stanu faktycznego poprzez uznanie, iż w chwili powstania obowiązku zwrotu dofinansowania stan majątkowy Skarżącej umożliwił jego zwrot, podczas gdy stan majątkowy Skarżącej był niewystarczający na dokonanie zwrotu, co skutkowało błędnym przypisaniem Skarżącej winy w czasie popełnienia naruszenia, a tym samym nieprawidłowym zastosowaniem art. 13 pkt 8 uondfp.;

- błędne ustalenie stanu faktycznego poprzez nieprawidłowe ustalenie stopnia szkodliwości czynu i przyjęcie, że stopień szkodliwości naruszenia dyscypliny finansów publicznych był znaczny, podczas gdy stopień ten był znikomy co skutkowało nieprawidłowym zastosowaniem art. 34a uondfp.

Wobec podniesionych zarzutów Obrońca wniósł o uchylene w całości zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

GKO po zbadaniu sprawy uznała, że zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe i w związku z tym powinno zostać utrzymane w mocy.

GKO w pierwszej kolejności dokonała oceny stanu prawnego obowiązującego w czasie zarzucanego czynu i w czasie orzekania. Przepis art. 24 ust. 1 uondfp nakazuje by rozpoznając i oceniając popełniony czyn stosować przepisy ustawy obecnie obowiązującej, chyba że przepisy obowiązujące w chwili popełnienia czynu były względniejsze dla sprawcy. Do oceny czynu będących przedmiotem niniejszego postępowania, GKO postanowiła stosować przepisy obowiązujące w dniu orzekania, uznając iż przepisy obowiązujące w dacie zarzucanego czynu nie są względniejsze dla Obwinionej.

GKO zwróciła przy tym uwagę, że nie znajduje uzasadnienia przywołany przez Obrońcę Obwinionej w odwołaniu argument, że w przedmiotowej sprawie różnice w treści Rozporządzenia KE nr 1998/2006 z treścią Rozporządzenia 1407/2013 wskazują, że Rozporządzenie 1407/2013 jest względniejsze dla Obwinionej, gdyż zdaniem Obrońcy umożliwiało ono Obwinionej zwrot samej nadwyżki dofinansowania ponad limit pomocy *de minimis*, nie zaś całości, co mogłoby decydować o ocenie stopnia szkodliwości zarzucanego Obwinionej czynu i wpływać na wymiar kary dla Obwinionej.

Zdaniem GKO trudno uznać wywód obrońcy w tym zakresie za prawidłowy. Porównanie treści art. 2 ust. 2 Rozporządzenia KE nr 1998/2006 z odpowiadającym mu art. 3 ust. 7 Rozporządzenia 1407/2013 wskazuje, że w obu aktach wskazano, że jeśli udzielenie nowej pomocy *de minimis* prowadzi do przekroczenia limitu pomocy 200 tys. euro, nowa pomoc nie może podlegać regulacjom wskazanych rozporządzeń. Oznacza to, że taka pomoc jest udzielona nienależnie i w związku tym podlega zwrotowi (w pełnej kwocie). Na ten fakt zwrócono już zresztą uwagę w decyzji (...), wskazując, że bez względu na to, które z rozporządzeń by zastosowano „sytuacja Strony nie uległaby zmianie”.

GKO podkreśliła, że zgodnie z treścią art. 13 pkt 8 uondfp naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest „niedokonanie w terminie lub w należytym wysokości zwrotu kwoty środków publicznych lub środków przekazanych ze środków publicznych, związanych z realizacją programów lub projektów finansowanych z udziałem środków unijnych lub zagranicznych”. Jednocześnie z treści art. 207 ust. 1 uofp wynika, że w przypadku, gdy środki przeznaczone na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich są pobrane nienależnie lub w nadmiernej wysokości – podlegają zwrotowi wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, liczonymi od dnia przekazania środków, w terminie 14 dni od dnia doręczenia ostatecznej decyzji. W przedmiotowej sprawie bezsprzecznie doszło, w związku z przekroczeniem limitu pomocy *de minimis*, do nienależnego pobrania przez Obwinioną środków, co stwierdzono w decyzji Ministra Rozwoju (...), która była decyzją ostateczną. Stąd też na podstawie art. 207 ust. 1 uofp Obwiniona zobowiązana była do zwrotu tych środków w terminie 14 dni od dnia doręczenia ostatecznej decyzji, tj. do 29 lipca 2016 r. Obwiniona tego zwrotu nie dokonała, stąd też słusznie Komisja I instancji uznała, że datą popełnienia czynu jest 30 lipca 2016 r. Wobec powyższego nie znajduje uzasadnienia przywołany w odwołaniu argument obrońcy Obwinionej, że obowiązek zwrotu środków w kwocie 262 587,50 zł powstał już z chwilą zawarcia umowy o dofinansowanie nr (...), tj. w dniu 24 czerwca 2014 r.

W odwołaniu wiele miejsca poświęcono kwestii nieważności umowy o dofinansowanie, w związku z jej podpisaniem, jak twierdzi obrońca Obwinionej, przez osobę upoważnioną. GKO podziela w tym względzie stanowisko Komisji I instancji, że „niewątpliwie umowa o dofinansowanie istniała i funkcjonowała w obrocie prawnym, choćby dlatego, iż na to jej podstawie Skarżąca otrzymała określoną pomoc finansową, jak również realizowała postanowienia umowy”. Stanowisko to jest potwierdzone wyrokiem WSA z 17 października 2017 r. (V SA/Wa 2541/16).

Odnosząc się do podmiotowych przesłanek odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych GKO wskazała, że zgodnie z treścią art. 19 ust. 2 odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych ponosi osoba, której można przypisać winę w czasie popełnienia naruszenia. Nie można przypisać winy, jeżeli naruszenia nie można było uniknąć mimo dołożenia staranności wymaganej od osoby odpowiedzialnej za wykonanie obowiązku, którego niewykonanie lub nienależyte wykonanie stanowi czyn naruszający dyscyplinę finansów publicznych. Oznacza to, że dla przypisania odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych konieczne jest zarówno formalne naruszenie przepisu prawa, jak i udowodnienie winy po stronie konkretnego sprawcy. Zdaniem obrońcy, stan majątkowy Obwinionej nie pozwalał na zwrot dofinansowania, a wydając orzeczenie Komisja I instancji nie podjęła badania, czy Obwiniona była w stanie w momencie powstania obowiązku dokonać zwrotu tego dofinansowania, co mogłoby prowadzić do przypisania winy Obwinionej.

GKO odnosząc się do tych argumentów zwraca uwagę, że sytuacja majątkowa Obwinionej nie może być bezwzględnie przesłanką decydującą o winie lub jej braku. Z treści art. 19 ust. 2 wynika, że nie można przypisać winy, jeżeli w danych okolicznościach Obwiniona nie miała innej możliwości zachowania się. Oznacza to, że przesłanką wyłączającą winę jest niemożność uniknięcia naruszenia mimo dołożenia staranności wymaganej od osoby odpowiedzialnej za wykonanie obowiązku. Komisja I instancji wskazując na winę Obwinionej, zwróciła uwagę, że w sytuacji braku zwrotu środków, wobec Obwinionej wszczęte zostało postępowanie egzekucyjne. Zdaniem GKO jest to okoliczność świadcząca o bierności Obwinionej w zakresie wywiązania się z ciężących na Niej obowiązków wynikających z wydania przez Ministra Rozwoju ostatecznej decyzji o konieczności zwrotu dofinansowania. Nie można mówić o dochowaniu należytej staranności, gdy Obwiniona nie wykazuje się żadną inicjatywą w tym zakresie, choćby w zakresie prób częściowego zwrotu środków. Skoro, jak twierdzi obrońca, sytuacja majątkowa Obwinionej nie pozwala na zwrot dofinansowania, Obwiniona jako przedsiębiorca, dochowując należytej staranności, powinna skorzystać z możliwości wynikających ze złożenia wniosku o upadłość.

GKO dokonując kontroli instancyjnej orzeczenia Komisji I instancji zwraca jednocześnie uwagę, że stopień szkodliwości konkretnego czynu dla ładu finansów publicznych jest elementem, który musi przeanalizować komisja orzekająca w sprawach o naruszenie finansów publicznych (por. WSA w Warszawie z dnia 14 lutego 2017 r. sygn. akt. V SA/Wa 448/16). Szkodliwość określonych deliktów finansowych dla finansów publicznych podlega

stopniowaniu, któremu przypisane są określone skutki prawne (por. *Ustawa o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Komentarz, red. W. Misiąg, CH Beck, Warszawa 2017*). Znikomy stopień szkodliwości czynu naruszającego dyscyplinę finansów publicznych wyłącza możliwość dochodzenia odpowiedzialności z tego tytułu. Choć w orzeczeniu MKO nie wskazano tego wprost, Komisja I instancji nie znalazła przesłanek za uznaniem stopnia szkodliwości zarzucanego czynu za znikomy. Zgodnie z treścią art. 28 ust. 2 uondfp przy ocenie stopnia szkodliwości dla finansów publicznych naruszenia dyscypliny finansów publicznych wywołującego skutki finansowe bierze się pod uwagę w szczególności wysokość skutku finansowego, w tym m. in. kwotę środków publicznych niewpłaconych lub niezwróconych na właściwy rachunek budżetu państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub innej jednostki sektora finansów publicznych. Ze względu na wysokość niezwróconej kwoty MKO nie znalazła argumentów za uznaniem stopnia szkodliwości przedmiotowego czynu za znikomy. GKO podziela przy tym stanowisko Komisji I instancji wiążące określenie stopnia szkodliwości czynu popełnionego przez Obwinioną z pojęciem mienia znacznej wartości, o którym mowa w art. 115 § 5 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny. GKO podkreśla jednocześnie, że przy ocenie stopnia szkodliwości dla finansów publicznych naruszenia dyscypliny finansów publicznych uwzględnia się wagę naruszonych obowiązków, sposób i okoliczności ich naruszenia, a także skutki naruszenia. GKO zwróciła uwagę, że z okoliczności sprawy wynika, że Obwiniona, jako osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, nie dość, że nie dokonała zwrotu dofinansowania, to jednocześnie jako strona umowy o dofinansowanie bezpośrednio przyczyniła się (nie przekazując przed podpisaniem umowy o dofinansowanie zaświadczenia o pomocy *de minimis* uzyskanej od Fundacji (...)) do zaistnienia okoliczności, które spowodowały konieczność rozwiązania umowy o dofinansowanie skutkującą wydaniem decyzji o zwrocie dofinansowania.

W takiej sytuacji GKO w pełni uznaje zawarte w orzeczeniu MKO argumenty za wymierzeniem orzeczonej kary. Zgodnie z treścią art. 34a pkt 1 uondfp karę pieniężną albo karę nagany można wymierzyć w szczególności, w przypadku naruszenia dyscypliny finansów publicznych, którego stopień szkodliwości dla finansów publicznych jest znaczny, z tym, że jeżeli wskutek naruszenia nie została wpłacona lub zwrócona należność Skarbu Państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub innej jednostki sektora finansów publicznych w znacznej wysokości wymierza się karę pieniężną.

Biorąc powyższe pod uwagę, GKO orzekła jak w sentencji.